

РЕШЕНИЕ

№ 7359

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 16.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **12888** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

С жалба, вх. № 30963/09.12.2025 г. М. М. А. – гражданин на С. е оспорил изцяло издаденото от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 5503/20.11.2025 г., с което на чужденеца е отказана международна закрила.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява и поддържа жалбата си, с която се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди, че желае да получи закрила и да живее в РБ, понеже: в района на К. няма стабилност, а населението е разделено на кюрди и араби; не може да се върне в С., защото там няма жилище, а съпругата му понастоящем живее при неговите родители. Не ангажира доказателства.

Ответникът –председател на Държавна агенция за бежанците, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата; представя актуална справка за С., от 23.01.2026 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ - ДАБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържанието на оспорваното решение и доводите на страните, приема следното.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество, но е неоснователна.

М. М. А. – гражданин на С. е декларирал: дата на раждане 05.04.2004 г. в К. – С.; етническа принадлежност - арабин, вероизповедание – мюсюлманин - сунит, семейно положение – неженен. Подал молба за международна закрила на 10.07.2024 г., пред РПЦ – С.. С решение от 05.09.2025 г. на заместник – председателя на ДАБ административното производство е прекратено, поради това, че чужденецът напуснал обществото, в което бил настанен и считано от 13.07.2024 г.

местонахождението му било неизвестно. Производството било възобновено след подадено заявление от 05.09.2025 г. Заявил е по време на проведеното на 05.09.2025 г. интервю, че: напуснал С. през м. 06.2024 г. и пребивавал в И.-Т. един месец, но желанието му било да стигне до Германия, където е се намира негов брат; с помощта на трафикант преминал границата с РБ и бил заловен във вътрешността на страната, след което подал споменатата по – горе молба за закрила на 10.07.2024 г., пред РПЦ – С.. Самоволното напускане на 13.07.2024 г., на общезитието, в което бил настанен било заради желанието му да стигне до ФР. Германия, където подал молба за закрила, но тя била отхвърлена, а той е върнат обратно в РБ. Като причина да напусне С. е изтъкнал нежелание да служи в Армията, размириците в района на К., където живеят и сега родителите му, трима от братята му и две сестри. Не твърди да е имал проблеми в страната си, поради етническата му принадлежност или изповяданата религия, не е членувал в политически партии, не е осъждан. Твърдял е още, че ще предостави впоследствие документи, потвърждаващи самоличността му и такива за сключен брак, но не е представил такива данни.

С процесното Решение № 5503/20.11.2025 г. председателят на ДАБ е обсъдил описаните по – горе твърдения на чужденеца, оценявайки ги, включително от гледна точка информацията за положението в С., съдържаща се в цитирани справки от Дирекция „Международна дейност“, при ДАБ, в които, както и в справката от 23.01.2026 г. не се съдържат данни специално за района на К.. Решението съдържа анализ и мотиви за липса на основания, както за предоставяне статут на бежанец, така и на хуманитарен статут, с оглед на което е отхвърлена молбата за закрила.

Настоящият състав на Административен съд София – град приема, че оспорваното решение на председателя на ДАБ е правилно и законосъобразно.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване“, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в С. жалбоподателят М. М. А. не е бил подложен на преследване и не е бил обект на негативно отношение. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне статут на бежанец.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства.

Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на [чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, от 13.12.2011 г., „относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и](#)

за съдържанието на предоставената закрила“. Чл. 15 (букви „а“, „б“, „в“) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила.

Мотивирани и съответстващи на материалноправните норми на ЗУБ са изводите, че причините, изтъкнати от търсеция закрила са неоснователни, с оглед предоставяне на хуманитарен статут. Ответникът е възпроизвел подробно и обсъдил текстове от справките за С., мотивирайки извод за липса на „безогледно насилие“ и на конфликт, обосноваващ приложението на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, както и за това, че чужденецът може необезпокоявано да се завърне в страната си. Председателят на ДАБ е възпроизвел, коментирал и отчел съдържанието на официалните справки за положението в С., приемайки липса на повсеместно „безогледно насилие“. Търсецият закрила не сочи данни, които да бъдат интерпретирани като състояние на реална опасност, насочена пряко към личността му, от страна на субекти по чл. 9, ал. 2 ЗУБ. Не се установява и ниво на безогледно насилие в С. към настоящия момент. Съществуването на въоръжен конфликт е необходимо, но не достатъчно условие да бъде прието и по отношение на жалбоподателя наличие на „тежки посегателства“, по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС, като възможност да му бъде предоставена на това основание субсидиарна закрила. Съществуването на въоръжен вътрешен конфликт може да доведе до предоставяне на субсидиарна закрила, само когато сблъсъците между редовните въоръжени сили на дадена държава и една или повече въоръжени групи или между две или повече въоръжени групи бъдат приети, по изключение, за пораждащи тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила, тъй като степента на безогледно насилие, която ги характеризира, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи (диспозитива по дело С-465/07 на СЕС).

Новопредставената от ответника Справка, рег. № МД-02-22/23.01.20256 г., като преповтаря вече известните данни за промяна в положителна насока на обществено-политическата ситуация сочи още, че: според бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН, от 12.12.2025 г. общо 1 275 882 души са се завърнали в С. през съседни държави от началото на декември 2024 г.; основните причини, които сочат завърналите се граждани са свързани с благоприятното развитие на политическата обстановка, подобряване на сигурността, събиране на семейства; на 03.09.2025 г. сирийското Министерство на правосъдието обявило отмяна на „няколко милиона забрани за пътуване на сирийски граждани, обявени в системата за издирване“; за първи път от 14 С. отново изнася петрол легално; на 05.09.2025 г., в присъствието на президента на страната е обявено създаването на Сирийски фонд за развитие – подкрепя на възстановяването на страната и създаване на работни места, като само час след създаването на Фонда са постъпили дарения, в размер на над 60 млн. щатски долара; продължава предоставянето на парични помощи, на завърналите се бежанци, както и възстановяване на разрушени домове. Относно задължението за

военна служба се сочи, че през м. 02.2025 г. президентът А. Ал Ш. обявил премахване на задължителната военна служба, след като месец по – рано е суспендирана приетата по време на управлението на Б. А. конституция, разпуснати са парламента, армията и службите за сигурност. Каза се, че една от причините за напускане на С., които М. М. А. твърди е нежеланието му да служи в Армията, но при липсата на такова законово задължение този аргумент се явява несъстоятелен.

Доколкото личната бежанска история на жалбоподателя не съдържа данни, сочещи на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, по отношение на него не са налице основанията по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Предвид обясненията му (желание да се установи и да живее във Ф.) той се явява икономически мигрант, по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. и протокола от 1967 г. Според т. нар. „пълзяща скала“, коментирана в т. 39 от решението на СЕС по дело № С-465/07, в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. В конкретния случай с жалбата не се обосновава по убедителен начин опасение от преследване и индивидуализиране на заплахи за живота, в населеното място, в което е живял М. М. А. преди да напусне С.. Изводът за липсата на безогледно насилие в С. ответникът е мотивирал с публично известни факти, че: оттеглянето на Б. А. не е довело до налагане или прилагане на смъртни наказания или екзекуции, или на изтезания, нечовешко или унизително отнасяне, тежки заплахи срещу живота или личността на цивилни лица; тенденциите за общото положение в С. са по-скоро положителни.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 84 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 30963/09.12.2025 г. от М. М. А. – гражданин на С., против издаденото от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 5503/20.11.2025 г., с което на чужденеца е отказана международна закрила.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: